

OLGA
CHMUROVIČOVÁ

**PŘÍBĚH
O ZTRACENÉ
CESTĚ**

OLGA
CHMUROVIČOVÁ

PŘÍBĚH O ZTRACENÉ CESTĚ

1. vydání

vydáno v červnu 2018 jako 72. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-101-5 (epub)

ISBN 978-80-7570-102-2 (mobi)

ISBN 978-80-7570-103-9 (pdf)

*Veškeré postavy i děj jsou smyšlené
a jakákoli podobnost se žijícími osobami
je čistě náhodná – pokud předpokládáme,
že se tento příběh nestal.*

ČÁST 1

HLUBOKÁ KOTLINA

Ležel přitisknutý ke skále, v ruce chvějící se prak, a opatrně vyhlížel dolů. Srdce mu zběsile bilo. Skála ho kryla jen zčásti, výklenek, v němž se schovával, byl uboze mělký. Dobře věděl, že na tomhle místě nemá co dělat. Opustit Hlubokou kotlinu a vydat se ven do Země nikoho bylo přísně zakázáno. Ale zvědavost byla silnější.

Přimhouřenýma očima sledoval tvora pod skalou. Věděl, co to je. Doma, v bezpečí Kamenného města, hltal stejně jako jeho vrstevníci příběhy, které o tom vyprávěli strážci. Dnes to ale viděl poprvé. Napjatě pozoroval dlouhé tělo, jak se pomalu otáčí sem a tam, jak černé oči prohledávají útes a výrůstky za nimi se chvějí. Nepodnikne-li něco, brzy se to dostane až k němu. Jediný prak to na dlouho nezastaví, leda by to trefil přímo do oka.

Malá šance. Nicméně doufal, že zásah kamkoli to ochromí aspoň na chvíli a on snad získá čas dostat se dolů na dno strže, kde se snadno schová v nějaké hlubší trhlině. Skála dole je prý protkaná jeskyněmi.

Uchopil prak pevněji a soustředil veškerou vůli. Cítil, jak rukojeť praku vibruje silněji a silněji, dokud zbraní neprojelo slabé lupnutí prozrazující, že je nachystaná k použití.

* * *

Pod vysokým stropem Síně se rozlehl hluboký hlas: „Jste tu všichni?“

Hlasy jeden po druhém utichaly a po malé chvíli nastalo ticho rušené jen občasným zašuměním křídel. Oči všech hleděly na šedovlasého starce, Niama, nejstaršího elfa Hluboké kotliny.

„Kde je Daerr?“ rozhlížel se starý elf Síní.

Nevěděli. Také si už všimli, že Daerr chybí, bylo ostatně těžké si nepovšimnout jeho nepřítomnosti. Daerr byl povětšinou nepřehlédnutelný.

„Skaane, nevíš, kde může být?“ obrátil se Niamo na menšího elfa stojícího vzadu za skupinou.

Elf jen nejistě pokrčil rameny.

„Není to přece poprvé, co přijde pozdě,“ ozvalo z davu a všichni se zasmáli.

Stařec si je mlčky měřil pohledem, dokud nezmlkl i poslední z nich.

„Už jste dost staří na to, abyste se mohli přidat k hlídkám,“ poznamenal pak suše. „A nebude to dlouho trvat a někteří z vás se vydají i na cestu nad Velkou hranici. Cesta přes Zemi nikoho je dlouhá a nebezpečná a ani nad Hranicí to nebudete mít jednoduché. Na vaší zodpovědnosti a rozvaze budou záviset životy vašich druhů i vaše vlastní. Naučil jsem vás mnoho, co potřebujete k přežití, ale zkušenosti samotné nestačí. Nikdo neobstojí dlouho sám v Zemi nikoho, přežijete jen s pomocí ostatních a na to potřebujete i disciplínu. Bezpodmínečnou disciplínu... A ta začíná tady!“

Domluvil a starou Síní zavládlo napjaté ticho. Každý z elfů ohromeně převracel v hlavě jeho slova. Jít na hlídku, už tak brzy?! A dokonce cesta za Velkou hranici! Kdo z nich?

Nevydrželi dlouho. Domlouvali se pohledy a po chvíli zvedl Skaan ruku.

„A kdy půjdeme na první hlídku? Shromáždění už rozhodlo?“

„Zatím ještě ne. Ale bude se o tom jednat,“ odpověděl starý elf. „Dnes.“

Zástupem elfů se rozlehl vzrušený šepot. Skaan se zahleděl na klenutý, zelenavě zářící strop Síně. Světla stropu se matně odrážela na tmavších stěnách pod klenbou a zdálo se, jako kdyby stékala v modrozelených praménkách až k podlaze. Tam venku je stejně

namodrale opalizující Ostrý štít, kde včera seděli s Daerrem a, tak jako mnohokrát před tím, snili o cestě za Hranici, o světě tak nepodobném všemu, co znali. A také se nedočkavě těšili, až budou spolu se strážci vycházet ven do Země nikoho a strážit bezpečí Hluboké kotliny.

Ano, Niamo je naučil hodně. Snad. V Zemi nikoho žije bezpočet tvorů a mnoho z nich představuje smrtelné nebezpečí pro elfa, který je neopatrný nebo neznalý. Nebo který má prostě smůlu. Jen zde, v pečlivě strážené Hluboké kotlině, mohli elfové nerušeně žít.

Skaan si v duchu promítal všechna ta stvoření, o kterých tu slýchal. Krakatice, trolly, žraloky, leviatany, vorvaně a kosatky, obrovské hlubinné úhoře, jedovaté skalní mnohonožky, obří medúzy, polypy větší než on sám a tisíce ryb a dalších a dalších dravců – velkých i malých.

Elfka stojící před ním si protáhla křídla a jejich jasně modrý záblesk probral Skaana ze snění. Trochu se polekal. Ani si nevšiml, že Niamo už nějakou chvíli hovoří.

„...po skupinách do Jeskyně světél a učit se vyrábět praky. Začnete za pár dní.“

Jeskyně světél! Skaan se vzrušeně nadechl. Konečně budou moci vstoupit do Jeskyně.

Daerr bude nadšením bez sebe, napadlo ho. Přidat se k hlídkám na hranici a ještě vidět Jeskyni... Ale kde se ten Daerr vlastně zdržel?

* * *

Vibrace praku se přenášely vodou až do Daerrova těla a křídla se chvěla jejich odrazem. S hrdlem staženým strachem očekával, kdy je zachytí i troll nedaleko. Zvíře stále ještě vytrvale plavalo pod útesem v místech, kde Daerra zahlédlo naposledy, očividně odhodlané najít a vytáhnout z úkrytu svoji kořist. Daerr se znova opatrně rozhlédl okolo, po útesu nad sebou a po stěnách rokle, jestli nepřehlédl nějakou vhodnější skrýš. Na honičku s trollem si přece jen netroufal. Byli rychlí – tihle dravci. Snad na to ani na první pohled nevypadali. Ale když

složili tlapy k tělu a zabrali naplno dlouhým, svalnatým ocasem zploštělým jako široká ploutev, nemohli se jim v rychlosti leckdy rovnat ani žraloci. Vlastně to byli lovci žraloků. Mimo jiné.

A i když byli elfové přece jen rychlejší než žraloci – alespoň o něco – s dechem většinou nevydrželi tak dlouho jako průměrný troll. Proto se teď Daerr krčil ve skrýši, odhodlán vyčkat do poslední chvíle a doufal, že zvíře nakonec omrzí marné pátrání a odplave jinam. Troll se znovu obrátil a proplouval kolem útesu zpátky, tentokrát už blíž k elfově úkrytu. Daerr sevřel prak pevněji v ruce, když vtom koutkem oka zahlédl záblesk nažloutlého světélkování. Zvedl hlavu a ztuhl. Ze skály nad ním vyjela z tenké trhliny obrovská mnohonožka a jako úhoř sjížděla po útesu směrem k němu.

Mají mě jako v kleštích, blesko mu hlavou, ale dřív, než stačil cokoli udělat, vyrazil troll dech beroucí rychlostí nahoru... ale ne k němu.

Zmátlo ho světlo, došlo Daerrovi okamžitě.

Troll se zarazil jen kousek od mnohonožky, která okamžitě vztyčila svá jedovatá kusadla na obranu. Zbytečně. Troll už poznal svůj omyl a couval, když tu šerem projelo oslnivě bílé světlo a zarylo se mu do boku. Zvíře se zkroutilo v křeči, ochromené dopadlo bokem na útes a pomalu bezmocně klouzalo dolů. Mnohonožka vběhla do nejbližší trhliny.

Ale nic z toho už Daerr neviděl. Hned po útoku vyrazil dolů na dno rokle tak rychle, jak ho jen křídla nesla.

* * *

Niamo se odmlčel. Pohledem přejel skupinu před sebou a zrak mu utkvěl na Skaanovi. Přivolal ho gestem k sobě, a když mladý elf došel až k němu, řekl mu tiše: „Skaane, tak dlouho by nikdo nemeškal. Ani Daerr ne. Kdy jsi ho viděl naposledy?“

„Včera, byli jsme spolu nad Plání věží a pak nahoře na Ostrém štítu,“ odpověděl Skaan. „Vrátili jsme se spolu domů.“

„Bynne byla s vámi?“ přejel Niamo pohledem Skaanovu sestru dole v Síni.

„Ne, mistře,“ zavrtěl Skaan hlavou. „Včera ne.“

„Nic ti neřekl?“ kývl přesto Niamo na elfku. „Daerr. Nevíš, kde je?“

Jen zavrtěla hlavou a bezradně se rozhlédla Síní. Všichni mlčeli.

Niamo cosi pro sebe zabručel a obrátil se ke Skaanovi.

„Běž se podívat, jestli je doma, a pokud ne, rychle se vrať. Dám ho hledat.“

Skaan přikývl a vyběhl ze Síně.

* * *

Daerr sletěl dolů a jako střela zapadl do nejbližší průrvy, která mu připadala dost široká na to, aby mohla vést dostatečně hluboko, s trochou štěstí až do nějaké jeskyně. Ke svému zklamání zahlédl na dně jen změť balvanů a naplavený písek. Pokud tu kdy býval vchod do jeskyní, dávno ho kusy skal a suť zavalily. Žádný z kamenů nebyl ale dost velký, aby ho troll nedokázal odvalit. Nemělo význam se pod některý snažit ukrýt.

Skrčil se a ve skrytu mezi balvany kličkoval nahoru, ven z pasti, a zároveň rychle nabíjel prak. Vší vůlí tlumil záři svého těla a křídel, aby se neprozradil. Ale nedostal se dál, jak za třetí skálu, když zahlédl tmavě nazelenalý stín nad ústím trhliny. Přitiskl se ke kameni a znehybněl. Očima zoufale prohledával nejbližší okolí, jestli přeci jen nezahledne mezi kusy skal a pískem nějaký otvor, nějaký možný únik do jeskyní pod sebou.

Nic. Jen písek a oblázky. Hleděl na ně a rychle zvažoval svoje možnosti. Ale jiné východisko než použít stejnou taktiku jako prve nenašel.

Jsem na tom hůř než tam nahoře, pomyslel si hořce, celá strž je provrtaná jeskyněmi a já se trefím snad do jediné díry, co nikam nevede. Má mě tu naservírovaného jak červa.

Vyvážil prak lépe v dlani a pohled mu sklouzl na jeden z oblázků ležících u jeho nohou. Náhle měl pocit, že i žaludek má jako kámen – studený a tvrdý. To na zemi nebyl oblázek. S rukojetí téměř zasypanou pískem tu ležel pod kamenem prak, stejný jako držel v ruce. Ale tento prak už ruka nesvírala. Ležela volně, lépe řečeno, to, co z ní zbylo, leželo volně opodál zpola zakryté balvanem, za kterým se skrýval. Z písku vedle ní trčel i kus potrhaneho křídla.

Zbytek za kamenem Daerr nezkoumal. Srdce mu bušilo a v hlavě měl prázdno. Opřel se opět o skálu za sebou a zavřel na okamžik oči.

Ani já nemám šanci, pomyslel si vyčerpaně, odsud se nikdy nedostanu.

Rozhlédl se znovu kolem sebe a pohled mu proti jeho vůli opět dopadl na mrtvé tělo. Vpravo nad ním projela zelenavá silueta. Troll proplouval sem a tam nad vstupem do průrvy, prohledával škvíry mezi kameny a pomalu sestupoval dolů.

* * *

Skaan doletěl k věži, ve které Daerr bydlel, rychle prošel chodbami a zanedlouho už tahal za klepadlo u dveří. Ty vzápětí tiše vyjely nahoru a za nimi stála malá elfka.

„Jé,“ vypískla, „co tady děláš, Skaane?“

„Ahoj, Kirt. Hledám Daerra,“ odpověděl. „Kde je?“

„Ale ten je přeci v Síni, kde by jinde...,“ spustila, když ji přerušil znepokojený hlas.

„Daerr není s vámi?“

U dveří se objevila Daerrova matka a jemně odsunula dceru stranou.

„Ne, Tiv, není. Niamo mě poslal sem.“

„Odešel brzo. Hodně brzo. Prý se proletí po Kotlině, říkal, než půjde s vámi do Síně.“

„A neříkal kam?“

„Mluvil o Ostrém štítu.“

Skaan sebou trochu trhl, když uslyšel odpověď.

„Ty něco víš?!“ pohlédla na něj přísně.

„Ne, já jen... byli jsme tam včera. Já... musím se vrátit. Niamo mě čeká. O Daerra se postará.“

Spěšně se rozloučil a rozletěl se chodbou ven.

Musím říct Niamovi všechno, umíňoval si. I když se možná mýlím... Doufám, že se mýlím.

* * *

„Choval se včera podivně,“ řekl Niamovi nejistě, když stál zase před ním a pověděl mu, co se dověděl od Tiv.

„Snažil se mě vylákat za hranici. Jen prý nahlédneme kousek za ni... no, podívat se, co je za Štítem na druhé straně tak, aby nás strážce neviděly. Ani jsem nevěděl, jestli to myslí vážně nebo si dělá legraci.

Ale když tam dnes byl znovu a nevrátil se...“

Stařec pokýval hlavou.

„Dobře,“ řekl nakonec, „zaletím pro pár hlídek a prohledáme Ostrý štít a hranici za ním. Vy se můžete rozejít, dnes se už nevrátím. Ale všichni zůstanete v Kamenném městě...“

„Všichni, slyšíš!“ dodal a pohlédl přísně na Skaana.

Skaan vyšel za Niamem ven ze Síně. Zůstal stát před branou a sledoval starého elfa, jak letí směrem ke Kulaté věži, nejstarší budově Kamenného města.

„Co když je vážně... tam?“ zaslechl za sebou Bynnin tichý hlas.

„Najdou ho,“ odpověděl jí na otázku s jistotou v hlase, kterou v nitru necítil.

* * *

Tmu protrhlo jasné světlo. Dva oslnivé záblesky prořízly vodu a mezi balvany opodál dopadlo mohutné zvíře. Křečovitými údery ocasu a silných nohou vířilo písek a převracelo kameny. Daerr nečekal. V každé ruce jeden prak, volnou cestu před sebou, vylétl ven. Už zase doufal. Troll se tentokrát bude z ochrnutí vzpamatovávat o něco déle.

Za skaliskem nad vchodem z trhliny, ze které vyletěl, zahlédl zející ústí další průrvy. Na dno nedohlédl. Zapadl dovnitř jako kámen a mezi skalami spatřil hned několik tmavých otvorů. Zamířil do nejbližšího, dost širokého pro něj, ale ne natolik, aby se tudy protáhl troll. Nicméně zprvu nadějně vyhlížející chodba se rychle zužovala natolik, že nebylo možné pokračovat dál.

S narůstajícím zoufalstvím se otočil, opatrně vyhlédl ven a rozletěl se k dalšímu otvoru. Nad trhlinou se vynořilo dlouhé zelenavé tělo, jenže to už Daerr mizel mezi kameny. Na okamžik zaváhal – chodba, ve které se teď ocitl, se hned za vchodem větvila – ale než se rozhodl, kudy se pustit, kolena mu podrazil náhlý náraz. Dopadl na stěnu chodby a křídlem mu projela prudká bolest. To troll dorazil k ústí chodby, sotvaže stačil zabrzdit a snažil se vecpat do ní svou širokou tlamu. Rozzuřený neúspěchem odvaloval zběsile kameny kolem vchodu, ale Daerr byl už z dohledu.

Chodba ústila do úzké jeskyně směřující kamsi dolů. Rozletěl se... a jen taktak stačil v posledním okamžiku zastavit. Před očima mu zaviřily stovky tenkých, fialově zářících chapadel téměř tak dlouhých jako on sám. Uskočil zpátky.

Trollovi uteču, a pak skoro vběhnu obyčejnému polypovi rovnou do huby. Jak hloupá ryba, pomyslel si znechuceně.

Obloukem se polypovi vyhnul a znova se rozletěl jeskyní. Teď už pomaleji. Chvílemi zastavoval a naslouchal. Jediné, co slyšel, bylo pomlaskávání několika rybek a šeleštění krabů pobíhajících po dně.

Šerem Hluboké kotliny spěchala skupina dvaceti pěti elfů. Čtyři hlídky doprovázely Niama na cestě k Ostrému štítu. Letěly rychle a brzy dorazily pod sráz Ostrého štítu na Pláň věží, kde se rozdělily. Několik elfů letělo dál k hranici, aby se zeptali strážců, zda Daerra nezahlédl, a zbytek prohledával skály. Na jejich volání nikdo neodpovídal. Nakonec se všichni sešli na hranici u hlídky na vrcholu Štítu.

„Nic?“ zeptal se její velitel.

Niamo zavrtěl hlavou a zadumaně prohlížel kraj před sebou. Za hranicí na Štítu svah prudce klesal, velké kusy skal a útesů střídaly hluboké rokle a průrvy. Hlídky zde byly rozmístěny dosti hustě, ale i tak byl věru zdejší úsek hranice tvrdým oříškem. Sloužili zde jen ti nejzkušenější.

„Mohl vám proklouznout?“ zeptal se Niamo velitele a zadíval se na sousední hlídky. Byly vážně velmi blízko.

„Teď by neprošel, je tu klid,“ odpověděl velitel, „ale ráno tu bylo chvíli trochu divoko. Hejno žraloků, nechutně neodbytných. Možná v tom zmatku, než jsme je odrazili...“

„Dobrá,“ otočil se Niamo na své průvodce, „prohledáme to dál za hranicí.“

V duchu si povzdechl. Kde ho hledat? Neměli nic než slabé vodítko, že Daerr přešel hranici do Země nikoho, a že ji přešel právě tady.

Tam před nimi ležela země, kde větší a silnější tvorové požírali menší a slabší a sami se stávali kořistí ještě větších a silnějších, než byli sami. Nekonečný koloběh zabíjení nikdy nekončil. Nebylo lovce, který by nebyl loven dalším, přežili jen ti nejopatrnější nebo prostě jen ti nejšťastnější. Tato země, na rozdíl od Hluboké kotliny, už nepatřila jen elfům. Patřila všem... a nikomu.

Daerr se bez hnutí krčil v ústí chodby a naslouchal. Venku bylo ticho.

Jeskyně, kterou právě prošel, pozvolna klesala a několikrát měnila směr. Čas od času prolétal úzkými šachtami kamsi nahoru a nyní už měl jen matnou představu, kde východ, ve kterém teď stál, může ústít. Předpokládal, že někde mezi strží, kde ho překvapil troll, a hranicí nad Ostrým štítem.

Vyšel opatrně ven, nabitě praky připravené k výstřelu. Nic kolem sebe nepoznával, neviděl ani strž, kterou vlezl do jeskyně, ani útesy, kolem kterých proletěl na cestě do ní. Nezbylo mu než vzlétnout vzhůru, nad útesy, aby se rozhlédl. Kolem se nic nehnulo, jen jasné body všech barev na modravých a stříbřitých skalách prozrazovaly hvězdice, měkkýše, kraby, garnáty a další tvorečky, kterým kameny poskytovaly domov.

Kolem něj proplouvala osamělá medúza, hnaná lenivými pohyby talíře většího než Daerrůva vlastní hlava. Po stranách masitých výrůstků pod talířem vybíhalo přes deset tenkých vláken vlnících se daleko za jejím tělem. Okraj talíře a výrůstky pod ním vydávaly jasnou, modrobílou záři, pulzující v ospalém rytmu pohybů talíře. Přízračně ozařovala celé tělo medúzy a probíhala v podobě světelných záblesků až do konečků dlouhých žahavých vláken.

Daerr se uctivě vyhnul všem ramenům, které za sebou medúza vlekla. Nepředstavovaly sice na rozdíl od chapadel obřího polypa, kterého potkal v jeskyni, smrtelnou hrozbu – alespoň pro něco tak velkého jako elf – ale i tak bylo jejich žahnutí velmi nepříjemné. Daleko, skoro z dohledu, zahlédl dva zubaté útesy, kolem kterých proplul do strže.

Doufám, že troll je pořád tam, pomyslel si. Dobrá, hranice musí být někde tímhle směrem.

Ohlédl se po medúze a vydal se, jak aspoň doufal, k domovu. Praky nechal vyhasnout. Nebylo možné je udržovat v pohotovosti příliš dlouho a navíc právě vibrace praku by mohly přilákat případného útočníka.

Měl strach.

Jestli se vrátím živý, zapřísahal se, už nikdy nic podobného nevyvedu.

Letěl a nervózně svíral praky v rukách.

* * *

Aby měli elfové v Zemi nikoho šanci přežít, vycházeli nejméně v šestičlenných skupinách – hlídkách. K zneškodnění velkých zvířat, obzvláště odolných trollů a leviatanů, bylo zapotřebí nejméně čtyř, lépe pěti úderů praku najednou. Jen to je dokázalo ochromit na delší dobu, dostatečnou k bezpečnému úniku.

A pak – víc očí víc vidí.

Hlídky létaly v osvědčených formacích. Jeden elf – velitel – v čele, další čtyři sledovali okolí napravo, nalevo, nad i pod nimi a poslední jim kryl záda. Jen tak dokázali projít nebezpečným územím bez nehody. Tedy... většinou.

Čtyři hlídky, které pátraly po Daerrovi, letěly v rojnici – Niamo ve středu jedné z nich – a prohledávaly útesy a strže. Postupovaly pomalu a obezřetně, přesto brzo ztratily hranici z dohledu. Netrvalo dlouho a pod nohama se jim otevřela široká průrva, dno mizelo v nedohlednu. Tam dolů se elfové odvážili jen výjimečně. Nejhlubší propasti byly domovem lovců, kterým bylo zdravější se vyhnout. Zastavili a nerozhodně hleděli do hlubiny.

„Nikdo s trochou rozumu by tam přece sám nelezl. Je to past. Ani jedna nebo dvě hlídky by na to nestačily,“ poznamenal jeden z nich.

„Taky si myslím. Je to nejspíš ztráta času. Prohledáme to raději dál za roklí,“ odpověděl Niamo. Elfka stojící po jeho pravici náhle povylétla výš a pozorně prohlížela protilehlou stranu strže. Niamo se otočil stejným směrem a brzy si povšiml pohybu mezi skalami. Ze šera se vylouppl modravý stín a uctivým obloukem zamířil přes zející ústí rokle k nim.

„No, a máme ho!“ poznamenal suše jeden z elfů.

„Tak jakýpak byl výlet? Užil sis, užil?“ zavolal na blížícího se Daerra.

„Užil,“ zkonstatoval mladík sklesle.

Dívali se na něj, jak stojí vyčerpaně a zkroušeně před nimi, levé křídlo natržené, v každé ruce prak.

Niamo popošel k Daerrovi a s očima upřenýma na jeden z praků nastavil ruku. Daerr podal nalezený prak Niamovi a vlastní s úlevou zavěsil k pasu vedle pochvy svého tesáku. Niamo si mlčky prohlížel prak.

„Niamo,“ ozval se velitel jeho hlídky a přikročil ke starému elfovi. „Co je to za zbraň?“

„Znáš ji, Linnu,“ otočil se starý elf na velitele. „Bohužel.“

Linnu trochu váhavě uchopil podávaný prak, nadechl se..., ale nakonec neřekl nic. Mlčky stál a zamyšleně se díval na prak.

„Poblíž leželo tělo,“ poznamenal tiše Daerr.

„Kde?“ vzhlédl Linnu.

Daerr popsal rokli, útes, za nímž se schovával, i přibližnou polohu trhlíny, která se také pro něj bezmála stala hrobem.

„Troll byl dole v té rokli?“ zeptal se Linnu.

„Za tím osamělým útesem,“ upřesnil Daerr.

Linnu se odvrátil a utrousil několik tichých slov k ostatním velitelům hlídek. Pověsil prak vedle vlastního a vyrazil směrem, který jim ukázal Daerr. Jeho hlídka a dvě další letěly s ním.

„Tak jdeme,“ pobídl Niamo Daerra.

Zařadili se bok po boku do středu zbylé hlídky a vydali se pod její ochranou opačným směrem. Daerr sotva držel krok, ale neprotestoval. Byl unavený, ale hlavně strašně zahanbený. Porušil pravidla a skoro ho to stálo život. Strážci mu museli letět na pomoc.

A bylo mu ještě hůř, když za Niamovým opaskem zahlédl starcův prak. Tenhle prak Niamo do Země nikoho zásadně nenosil. Nikdo kromě něho nevlastnil nic podobného. Byl to prak zvláštní, prastarý, stářím zčernalý. Jeho slitinovou rukojeť zdobily rytiny zvláštních obrazců a i na podivuhodně tvarované hlavici se dvěma hroty byly jemně vyryty další tenké linie. Co ony symboly na praku znamenají, Daerr nevěděl. Niamo otázky svých žáků důsledně odbýval a tak se mladí elfové mohli o původu praku jen dohadovat. Věděli jen, že je pro celý elfský rod jakýmsi záhadným způsobem důležitý.

Když teď Daerr zjistil, že stařec ani nestačil drahocenný prak v Kotlině odložit a vyměnit za obyčejný, bylo mu strašně.

Přeletěli přes hřeben Ostrého štítu a za ním se vynořily vrcholky pestrébarevně zářících věží. Zamířili k nim.

* * *

Rozloučili se pod Kulatou věží. Všichni se rozlétli do svých domovů, jen Daerr s Niamem zůstali. Daerr stál před Niamem s hlavou svěšenou a očekával nevyhnutelné.

Nic! Jen hluboké ticho viselo mezi nimi.

Dlouhá chvíle uplynula, než Daerr zvedl hlavu a podíval se Niamovi do očí. Hleděly pronikavě a zkoumavě do jeho vlastních.

„Odpusť,“ sklopil opět zrak.

Niamo byl spokojený s tím, co spatřil v Daerrově pohledu. V duchu se pousmál.

„Běž domů,“ řekl jen, „zítra se uvidíme v Síni.“

Daerr zaváhal. Od jejich setkání mu v hlavě neodbytně vrtala jedna otázka.

„Kdo byl ten v rokli?“ zeptal se nakonec.

„An,“ odpověděl Niamo stručně.

Daerr pomalu přikývl. Dobře si pamatoval ten den, nebylo to ostatně tak dávno, kdy jednu z hlídek potkalo neštěstí.

„Běž už,“ řekl Niamo.

Zůstal sám pod Kulatou věží. Chvilí hleděl za vzdalujícím se Daerrem a potom se rozletěl k bráně věže. Položil ruku do otvoru ve stěně, trochu zatlačil, mříž pomalu a tiše vyjela nahoru a Niamo zmizel v zelenavé chodbě za ní. Mříž opět sjela dolů a nádvoří před Kulatou věží na okamžik osiřelo, než se tu opět objevilo několik elfů.

* * *

Daerr prošel úzkou chodbou, vyletěl šachtou nahoru, minul po cestě několik pater a opět zatočil do jedné z větvícih se chodeb. Cestou potkal dva tři elfy, zběžně kývl na pozdrav a ani si nevšiml, jak na něj udiveně hledí. Dověkl se do svého pokoje a padl na lůžko. Poslední zbytek sil ho opustil. Ruce se mu neovladatelně roztráslly, vlastně se chvěl celý, svaly ochromené bolestivou únavou. Natržené křídlo pálilo.

Vedle lůžka leželo nachystané jídlo. Mladé, světle hnědé lístky chaluh a šťavnaté jikry žlutých krabů vypadaly lákavě, ale jíst nemohl. Položil se na lůžko a nevidoucíma očima se zahleděl do stropu. Byl vyčerpaný jako nikdy předtím, ale snad právě proto usnout nedokázal. V duchu znovu viděl protáhlé, mloku podobné tělo trolla, snad osmkrát či devětkrát delšího než on, silný, na bocích zploštělý ocas, masivní tlapy, velikou plochou hlavu a širokou tlamu plnou ostrých zubů, oči posazené na vrcholu hlavy jako dva černé kameny a dlouhé výrůstky vířící za nimi i dál kolem krku podobně jako chapadla polypa, který ho málem dostal. Vzpomínal na Ana. Tak jako většina starších elfů i on si s ním a dalšími dětmi občas hrával rolo nebo jim vyprávěl spoustu příběhů. Ještě dlouho potom, co se nevrátil z hlídky, bolestně postrádali jeho nakažlivý smích i barvitě vyprávění.

An nebyl jediný elf, který mu tolik chyběl. Jeho otec...

Ne, zarazil se a odehnal zlé myšlenky, tohle nemá význam!

Co bych pro ostatní znamenal já? napadlo ho pak. Co všechno by ztratili se mnou, kdybych se nevrátil? Máma, Kirt, Skaan, Bynne...?

Povzdechl si. Rozhodně to byla pořádná hloupost, co dneska vyvedl. Opatrně se protáhl a pěnové lůžko se lehce zhouplo pod jeho pohyby. Křídla ho brněla. Myšlenky mu přeskočily ke skupině tří hlídek, které odletěly směrem k rokli.

Snad se vrátí všichni, pomyslel si s nejasnou úzkostí.

V mysli se mu honily představy, obrazy elfů s Linnem v čele, jak opatrně postupují roklí, napjatě, pomalu, směrem k osamělému jehlanu útesu, třícímu takřka v prostředku rokle jako vztyčený palec. Viděl je, jak zkoumají každý záblesk, záchvěv, pohyb. A tam někde vpředu... vzadu... dole pod nimi... v některé z jeskyní nebo snad za některou skalou možná číhá, možná nečíhá tmavý stín. Nebo stíny.

Obrazy vířící mu hlavou se nepozorovaně staly sny a on se konečně vyčerpaně propadl do hlubokého spánku. Neslyšel ani dveře, které se několikrát otevřely a zase zavřely.

* * *

Tři hlídky dorazily k ústí rokle a zastavily se. Linnu mlčky pokynul rukou doleva a doprava a elfové se rozdělili. Jedna skupina se vydala vzhůru po srázu na levé straně rokle, druhá nad skály na opačné straně a Linnova skupina zamířila přímo dolů do průrvy. Slova byla zbytečná. Každý přesně věděl, kde je jeho místo a jaká je jeho úloha.

Postupovali velmi zvolna, vibrující praky nachystané v rukách. Bylo dost pravděpodobné, že se troll ukrývá poblíž, nebo dokonce na stejném místě, kde na něj narazil Daerr. Tahle zvířata měla v oblibě loviště a úkryty, které se jim osvědčily. Jen nutnost je donutila opustit své území dřív, než se jejich úkryt stal postupem času natolik známým, že se mu začaly velké ryby a jiná kořist opatrně vyhýbat. Ale bylo také možné, že tam troll proplouval jen náhodou, a v tom případě může číhat kdekoli. A nebo už je dávno pryč. Všechny možnosti připadaly v úvahu, zrovna jako ta, že to nemusí být jediný dravec v okolí strže.

Linнови při této myšlenke vytanul na mysli An. Na okamžik ho znovu viděl, jak letí v Zemi nikoho po jeho boku. Jen jeden okamžik a...

Vzpamatoval se.

Ted' ne, napomenul sám sebe, ted' na to není čas!

Vymazal z hlavy všechny vzpomínky a znovu upřel pozornost na jediné – přežít.

Letěli pomalu dál. Koutkem oka sledoval hlídky nad sebou. Žádné znamení. Asi v polovině rokle uviděl skálu osaměle se tyčící před stěnou strže. Zbýval jim k ní ještě značný kus cesty. Na okamžik zastavil a pohybem ruky upozornil na útes i ostatní. Kývli a také hlídky nahoře mu daly znamení, že rozumí.

Tam pod ní leží An, projelo mu hlavou, až sem se tedy dostal.

Znovu soustředil myšlenky na přítomnost. Zpomalil. Ti nahoře potřebovali víc času, aby se mohli dostat dál nad útes a prohlédnout ho z druhé strany. Nemohli spěchat, nebezpečí hrozilo nejen z hloubi rokle, ale i z jejího nepřehledného okolí.

Po další nekonečné chvíli hlídky nad strží postoupily až za útes. Napjatě sledoval vzdálené drobné postavy, jak pečlivě zkoumají strž pod sebou, zatímco další stále obhlížejí krajinu za jejich zády. Dva elfové na pravé straně rokle náhle vztyčili ruku a druhou ukázali dolů, mezi útes a příkrý sráz strže.

Znamení! Několika tichými slovy upozornil druhy za sebou. Pak neslyšně a už rychleji vyrazili k útesu. Kus před ním zastavili. Linnu na okamžik vzhledl k elfům ve výšce nad nimi. Obě skupiny nad srázy krátce mávly.

Jsmo připraveni, znamenalo to.

Linnu vyvážil prak lépe v ruce a čekal. Šero náhle prořalo jasně bílé světlo. Na okamžik spatřil zářící dráhu čtyř výbojů mířících dolů za útes a už neváhal. Rozletěl se tak rychle, jak se jen odvážil. Chtěl se se svou

hlídkou dostat k trollovi na dohled, dokud je ještě omráčený a bezmocný. Dostali se takřka k úpatí útesu, když se jim naskytl pohled na mohutné zvíře svíjející se břichem vzhůru mezi balvany. Plochý ocas se mrskal v křečovitých záchvatech, silné tlapy byly bezhlavě kolem sebe a široká hlava zvrácená vzad chňapala v šílené bolesti po neviděném nepříteli. Zastavili za plochým balvanem, který je částečně kryl, a bedlivě sledovali každý trollův pohyb. Vyčkávali.

Po chvíli se obrovský mlok začal uklidňovat. Ležel teď na boku, lapal po dechu a nohy mu stále mírně cukaly. Prsty vyzbrojené krátkými, silnými drápy jakoby chtěly uchopit cosi před sebou, natahovaly a stahovaly se v křeči a plovací blána mezi nimi se napínala.

Trvalo to jen krátce. Trhnutím se troll postavil na všechny čtyři a se zuřivým sípáním se vztekle rozhlížel kolem. V okamžiku se upamatoval a jako střela se vyřítil takřka kolmo podél stěny strže k místu, odkud jej zasáhly praky. Ale urazil jen kus, když ho další čtyři zásahy Linnovy hlídky srazily skoro na stejné místo, na kterém před okamžikem bezmocně ležel. Linnu a tři útočníci po jeho boku vyčkávali dál v krytu za balvanem, ale ne nečinně. Spěšně nabíjeli praky, aby byly nachystané k zásahu, až se troll probere. Měli, pravda, oproti němu velkou převahu. Tři hlídky se navzájem zajišťovaly a doplňovaly více než dostatečně a v jednotlivých výpadech se mohly střídat.

Po chvíli se troll opět vzpamatoval. Rozběsněný a zmatený nečekaným útokem z opačné strany stál pod útesem a váhal. Netušil, odkud jej tentokrát nový nepřítel napadl. Za chvíli je ale zahlédl – příliš se nekryli, nebylo to už nutné – a vyrazil směrem k nim, jen aby ho vzápětí srazily střely horní hlídky. Už mu trvalo trochu déle, než přišel k sobě, ale ještě dvakrát se pokusil o útok na Linnovu hlídku.

Po pátém šoku se zdálo, že má dost. Sice ještě jednou zaútočil, pro změnu na elfy na skále nad ním, ale byl to na první pohled jen vlašný pokus. Použili jen jediný prak. Stačilo to. Zvíře, zmatené, zuřivostí bez sebe, se už neodvážilo znovu riskovat. Couvalo do úkrytu za útesem, hrozivou tlamu dokořán, černé oči nenávistně sledovaly postavy svých trýznitelů. Sípot trolla vybičovaného k šílenství zraňoval uši.

Nedali mu čas se vzchopit. Sotva se vyplazil zpoza útesu dál do rokle, dostal se na dohled dosud nečinné hlídky na levé straně strže. Další osamělý zášleh projel roklí...

Linu ho zachmuřeně sledoval. Už zase stál a bylo-li to vůbec možné, byl snad ještě více rozružený útokem z třetí strany. Nevěřicně sledoval, jak se troll rozehnal proti postavám na levém útesu, než jej další zásah poučil, že toho není radno. Proti své vůli a přes svůj odpor musel obdivovat nezdolnost a vytrvalost tohoto zákeřného, nebezpečného tvora.

Ale byl to pro tuto chvíli poslední výstřel. Troll stál uprostřed rokle, trhaně oddechoval a jeho pohled bloudil z hlídky na hlídku. Nenávist a zuřivost v něm zápasily se strachem a beznadějí a to poslední nakonec vyhrálo. Otočil se a prchal roklí ven, pryč od malých modravých tvorů, pryč od jasných bílých blesků, pryč od šílené, nepochopitelné bolesti.

Byli mu v patách.

Riskovali tentokrát v rychlém postupu, ale nesměli ho ztratit z očí. Dvě hlídky se bok po boku řítily za ním, poslední skupina letěla kus nad nimi, aby je kryla.

Čas od času se troll pokusil ukrýt za nějakou skálou, ale jedna či dvě rány z praku ho opět přiměly k útěku, někdy se znenadání otočil a vyrazil proti nim, tlamu dokořán, černé oči sálající záští a smrtelnou nenávistí. Padl pak na dno, sražen mnoha výstřely, a když se vzpamatoval, vydal se podivný průvod znovu na cestu. Vpředu mohutné zvíře, zuřící, ale bezmocné, a za ním hrstka drobných bytostí, štvoucí ho, jako štve stádo kosatek mladou velrybu. Hnali ho dál a dál, pryč od Hluboké kotliny a jejich domovů.

* * *

Slabé zašustění proniklo do temna Daerova těžkého spánku a vytrhlo ho z hlubin lahodného nevědomí. Povzdech si, zavrtěl se na lůžku a opět blaženě usínal, když ho další tichý zvuk znovu vyrušil. Zápasil chvíli na hranici spánku a bdění a nakonec jen velmi nerad otevřel oči. V prvním okamžiku netušil, kde je a proč ho všechno bolí.

Jen pomalu se rozpomínal a začal oddělovat události včerejška od zmatených snů.

Opatrně se protáhl. Ztuhlé, potlučené svaly na zádech se ohlásily tupou bolestí a natržené křídlo pro změnu ostrou. Posadil se na lůžku a chvíli bojoval se závratí a stále klesajícími víčky.

U dveří postávala malá postavička a se zájmem sledovala jeho počínání. Podíval se na ni, zívł, opřel těžkou hlavu do dlaní, lokty na kolenou, a zadíval se do podlahy před sebou, vyzdobené stejně jako stěny pestrou mozaikou zářících kaménků.

„Nazdar, Kirt,“ řekl po chvíli. „Co ty tady?“

„Říkali, že jsi zraněný. Prý jsi bojoval s trollem,“ odpověděl dychtivý hlásek.

Pohlédl na ni. Přesla mezitím nepozorovaně až téměř k němu a vzrušeně si prohlížela jeho natržené křídlo a unavenou, spánkem opuchlou tvář.

„Kdepak jsi to slyšela, co?“

„Vart tě včera potkal a Nitan... a slyšeli od hlídky, co se stalo. Utekl jsi pryč, vid’? Za hranici.“

„Ale dej pokoj,“ povzdechl si znova.

„Utekl. Všichni to říkali. Utekl jsi do Země nikoho. A přitom se to nesmí!“

„No, jo. A co jsi ještě slyšela, co? Vrátil se už Linnu?“

„To nevím. Ale Linnu se určitě vrátí. Ten se trolla nebojí.“

„Ty jsi zase chytrá, vid’?“ cvrnkl ji lehce a škádlivě přes nos.

„A nebojí. Linnu by před trollem neutekl.“

Pobaveně se zasmál.

„Vrátili se ještě v noci. Všichni.“

Trhl sebou.

„Ahoj, mami.“

Stála ve dveřích, pohlížela na něj nic neříkajícím pohledem a mlčela.

„Ahoj,“ odpověděla po chvíli.

Hanba ho pálila víc než poničené křídlo. Odvrátil se na okamžik od ní a zadíval se na Kirt. Ještě pořád stála před ním a zvědavě sledovala oba dospělé.

„Promiň. Já... já... vím, byla to parádní hloupost,“ řekl a složil hlavu znovu do dlaní.

„Vlastně jsem vůbec nechtěl tak daleko,“ vzdychl, „jen kousek nad Ostrý štít, podívat se, jak to vypadá za hřebenem nad hranicí. Dvě hlídky byly blízko... neviděly mě... všichni hlídali Zemi nikoho, ne hranici za svými zády... A najednou se tam objevilo plno žraloků. Hlídka je odháněly, ale jeden se dostal blízko mě, vlastně mi odřízl cestu zpět.“

Odmlčel se a pohlédl na matku. Stála nehybně u dveří a sledovala ho tímž nevýrazným pohledem.

„Schoval jsem se za hřeben mezi skály. Když byli žraloci pryč, zase se nade mnou usadili elfové z hlídky. Já... nechtěl jsem, aby mě tam viděli... myslel jsem, že ten hřeben lehce obejdu... vrátím se zpět k Ostrému štítu o kus dál a snad nějak proklouznu mezi hlídkami do Kotliny. Ale tam dole ve změti skal a strží jsem se úplně ztratil. Nakonec jsem se dostal do velké rokle, a když jsem uprostřed ní zahlédl útes, vzpomněl jsem si, že o ní vyprávěli strážci. O jeskyních pod ní. Doufal jsem, že se už lehko dostanu zpět k hranici, když už vím, kde jsem, ale právě tam jsem zahlédl trolla. Stačil jsem se mu ještě ztratit z dohledu a schovat se, ale šel po mně... hledal mě... no, moc dobrý úkryt jsem si, pravda, nenašel.“

Kousek po kousku vyprávěl celý příběh, občas se kradmo podíval na matku, a pak zase upřel pohled do podlahy. Hrdlo se mu svíralo, ale

cítil i podivnou úlevu, když tu tak seděl a povídal o všem, co se mu přihodilo.

Domluvil a čekal. Nastalé ticho mu připadalo nesnesitelné.

„Vrátili se a přinesli Ana,“ řekla tiše, jako kdyby nic z toho, co vyprávěl, neslyšela. „Odnesli ho pod Jeskyni světél.“

Pak se konečně odtrhla od dveří.

„Kirt, utíkej vedle, máš tam snídani.“

„Mami...“ zaprosila malá elfka.

„Hned!“

Dívala se za dcerou, jak mizí za dveřmi, zavřela za ní a otočila se.

„An byl jeden z nejlepších strážců, pamatuješ? Linnu a An a ...“ promluvila, oči upřené kamsi daleko, jako by se dívaly skrz Daerra.

Hleděl na ni trochu zmateně. Nevěděl vlastně, co od ní čekat, ale tohle ho překvapilo.

„Mami, já...“

„Nečekáš, hádám, že ti vynadám, že? Nikdo už to neudělá, jsi skoro dospělý. Zbytečně ses bál ukázat hlídkám.“

Na chvíli se odmlčela a pak dodala: „Jenže, Daerre, děti to mají jednodušší. Provedou něco, dospělí je vyplísni nebo jsou potrestané, a tím to skončí. Ty už se trestu bát nemusíš... ale za všechno své jednání, za všechny své chyby – a jejich důsledky – poneseš odpovědnost. Ty chyby poneseš v sobě, budou s tebou až do smrti... a nikdy tě neopustí – to vědomí, žeš byl možná příčinou něčího neštěstí.“

* * *

„Á, trollobijce táhne z vítězné bitvy,“ zazněl ze změti hlasů jeden rozesmátý. Všechny hlavy se otočily směrem k Daerrovi, který ještě ani nestačil dovřít dveře Síně. Obklopili ho, prohlíželi a smáli se.

„No, páni, taková trofej!“ obdivoval škádlivě Skaan jeho natrhnuté křídlo. „Budeš mít parádní jizvu.“

„Tak povídej, hrdino,“ pobízel ho další elf.

Bylo mu dobře mezi svými kamarády. Na to, co ještě včera považoval za samozřejmost, se dnes díval jinak. Blízko přátel, jejich zájem, radost vnímal jako náhle nalezený poklad.

„Samozřejmě, že povím,“ povytáhl obočí v hrané povýšenosti, „je nejvyšší čas, abyste se i vy konečně poučili o světě venku.“

Vyprskli smíchy a Skaan ho dobře mířeným štulcem poslal málem k podlaze.

„Tak už vyprávěj a nežvaň, ty brepto,“ chechtal se. „Cos tam vyváděl?“

Daerr začal od začátku a postupně vyložil celý příběh, často přerušován poznámkami a žerty kamarádů. Jen při jeho vyprávění o Anovi všichni mlčeli. Tentokrát se mu povídalo lehce.

„... něco mi podrazilo nohy a já se rozpleskl o stěnu. Jeden by nevěřil, jak je ta skála tvrdá. Roztrhl jsem si o ni křídlo.“

„Já myslel, že ti ho užral troll.“

„To potěšení bych mu nedopřál.“

„Chudák, tak se snažil a ty mu upřeš i kus toho žvance. Kousek křídla za tolik námahy je ti líto.“

„Běž si ho nakrmit sám, když ho tak lituješ.“

„Příště. Co bylo dál?“

„Ležel jsem v chodbě a chvíli jsem ani nevěděl, odkud jsem přišel.“

„To by byla legrace, vylézt zase ven. Té potvoře by stačilo jen otevřít hubu.“

„Měla ji otevřenou víc než dost. Když jsem se zase vzpamatoval a rozkoukal, viděl jsem jí málem do žaludku.“

„Útulný pokojíček, ne?“

„Nechte ho to konečně dopovědět!“

„Prostě... minul mě o kousek, jen mě strčil čumákem do kolen. Divže vzteky neprasknul, když zjistil, že za mnou nemůže.“

„Nenažranec nenažraná!“

Daerr se otočil, aby odpověděl na další poznámku, ale v pülce věty překvapeně ztuhl. Vzadu za skupinou elfů, která ho obklopovala, uviděl Niama. Stál tam, pozorně sledoval Daerra a poslouchal. Daerr polkl, chvíli mlčel a pak vážně dopověděl zbytek příběhu. Mnoho toho k vyprávění nezbývalo. Moc by ho zajímalo, jak dlouho už je Niamo s nimi, ale neodvážil se zeptat.

Skončil a další komentáře, které následovaly, skoro ani nevnímal. Včera mu Niamo nic neřekl. Co bude dnes?

Ale jediné, co uslyšel, bylo: „Dobře, slyšeli jsme, co jsme slyšet chtěli, a teď se vrátíme k výuce.“

Elfové zmlkli, rozešli se na svá místa a sledovali Niama, jak pomalu a rozvážně prochází jejich řadami do čela Síně.

* * *

Ulička před vysokou budovou, ve které se nacházela Sín, se rozezněla smíchem, hovorem a pokřikem. Pomalu, tu jeden, tam skupina elfů, se rozcházeli na všechny strany. Niamo stál mezi nimi a hleděl směrem ke Kulaté věži. Pak kývl na pozdrav těm, kteří tu ještě zbyli, a rozletěl se nahoru ke kupoli Kulaté věže. Daerr ho váhavě následoval. Všiml si už modravé postavy na ochozu kopule, kam se Niamo tak dlouho díval.

Přistál na vrcholu kopule a nerozhodně hleděl na záda těch dvou, co seděli na ochozu. Po chvíli sletěl k nim a posadil se vedle Linna. Niamo ho krátce přejel pohledem, ale neřekl nic.

Mlčeli a dívali se na město, na desítky věží modravě, zelenavě či fialově světélkujících v šeru. Jasnější body modrého světla prozrazovaly úzká zamřížovaná okna. Modravé stíny poletovaly dole v ulicích jako hejno rybek okolo útesu a nahoře nad nimi přelétaly formace hlídek a střežily město a okolí před nebezpečím shora, z nekonečných prostor Země nikoho.

Světlá zelenobíle zářící skvrna za městem prozrazovala vchod do Jeskyně světla. Její podivné, přízračné světlo ozařovalo skály okolo, vytvářelo bizarní stíny a zvláštním způsobem znásobovalo a měnilo světla všeho živého v dosahu. Kotlina kolem města se ve srovnání s ním zdála být téměř tmavá, jen pozorný pohled rozlišil různé odstíny skal a světélkování lilijic, medúz, malých ryb či krabů.

Kolem se nejasně rýsovaly namodralé siluety útesů, které obklopovaly kotlinu ze všech stran. Byly to vlastně zbytky stěn rozsáhlé jeskyně, vytvořené v dlouhém podmořském srázu, táhnoucím se napříč oceánem. Strop kdysi velmi dávno neodolal tlaku vody nad sebou, propadl se a pohřbil většinu jeskyně v sutinách. Na jejím místě tak vznikla obrovská propadlina – Hluboká kotlina – domov elfů.

Jen na nejvýše položeném místě srázu zůstal kus stropu zachovaný a spolu s ním i zbytek původní jeskyně, mající teď podobu rozlehlé mělké prohlubně. Na jejím dně vybudovali elfové své město. Vysoká skalní stěna se nad ním tyčila jako obří ruka chránící vzácný poklad. Stěny a útesy kolem města byly nejvyšší, směrem ke spodnímu konci Kotliny se postupně snižovaly. Tam čněl jako osamocený špičatý zub vysoký jehlan Ostrého štítu.

Dolní část Hluboké kotliny pod jejím úpatím bylo podivuhodné místo plné úzkých trhlin, kde všude, kam oko dohlédlo, v trhlinách i mezi nimi, stály jako zkamenělé postavy sopouchy všech tvarů a velikostí, ze kterých bez ustání unikala teplá voda a plyny. Voda kolem nich se chvěla a zkreslovala pohled na vše v okolí. Tady, na Pláni věží, jak tuto

část Hluboké kotliny elfové nazývali, se dobře dařilo mohutným hnědým chaluhám. Dlouhé stélky zakotvené mezi sopouchy se vlnily v proudech teplé vody a drobných bublinkách plynů a zdálo se, že rostou přímo před očima. Bylo jich tolik, že poskytovaly dostatek potravy celému městu.

Seděli dlouho tiše, nikomu nebylo do hovoru. Kolem nich proletělo několik dětí, smály se a vyskaly radostí z divoké hry na honěnou. Daerr hleděl za nimi, dokud i poslední z nich nezmizel za protilehlou věží. Pak se obrátil k Linnovi. Ten, oči upřené nepřítomně kamsi za Ostrý štít, držel v rukou nehybně složených v klíně Anův prak a nejspíš ani nevnímal rozruch kolem.

„Mohu?“ vztáhl Daerr ruku k praku.

Linnu mu beze slova podal zbraň.

„Zachránil mi život,“ řekl tiše Daerr.

„Povídej,“ pobídl ho Linnu.

Daerr ten den už potřetí vyprávěl vše, co se mu to nešťastné ráno přihodilo. Linnu a Niamo ho nepřerušovali a neřekli nic, ani když skončil.

„Zvláštní, že jsem se schoval právě tam, kde An ležel. Ze všech možných míst právě tam. Bez toho druhého praku bych nezískal dost času, abych se dostal až do jeskyně,“ dodal Daerr nakonec.

„An už musel být na konci se silami, když se do té rokle dostal. Nejspíš se schoval za ten samý útes jako ty,“ odpověděl Linnu. „Kam jít? Určitě taky zaletěl do nejbližší trhliny a snažil se najít vchod do jeskyně, jenže právě tam žádný není. A na rozdíl od tebe žádný druhý prak nenašel. Tak to možná nebude až taková náhoda, že jste se ocitli na tom samém místě.“

„Co se tehdy stalo?“ zeptal se Daerr. „Něco jsem slyšel, ale moc toho nebylo.“

Linnu se opět zadíval na Ostrý štít a zavrtěl hlavou.

„Měli jsme smůlu,“ řekl. „Neskutečnou smůlu... Byli jsme daleko za tou roklí, za srázem, který se táhne za ní. Vlastně jsme se vraceli... Vypovázeli jsme tehdy krakatici od hranice. Zpoza skály na nás zaútočil troll. Všimli jsme si ho včas, uhnuli jsme nahoru... a v letu nabíjeli praky. Rutina. Utíkat tak dlouho, než připravíme praky, a pak trolla omráčit. Získat dost času k útěku a přivolání posil, nebo se ho pokusit vyštvtat sami... podle situace.

Jenže tehdy se to zvrtilo. Nestačili jsme ani dobít praky, jednoho trolla v zádech, a doslova jsme vletěli do rány druhému.“

Odmlčel se a znovu zavrtěl hlavou.

„Nikdy neloví spolu. Každý troll si své území hájí, jsou schopni se navzájem pozabíjet, pokud se potkají. Jen jednou za rok, zjara, když si hledají partnera... Ale to se vždy děje u pobřeží Souše, v severních zálivech. Nikdy tady dole...

Musela to být náhoda. Kdybychom se tam neukázali my, asi by se pořádně servali.“

Chvíli bylo ticho. Linnu sklopil hlavu a prsty si unaveně promnul oči.

„Nedalo se nic dělat,“ řekl pak, „nic změnit. V tu chvíli. Vrazil zespona mezi nás jako klín. Vitts byl nejbliže... Zhlédl jsem, jak ho troll popadl do té své hnusné, zubaté tlamy... jak se Vitts snaží vymanit ruku s prakem... pak ostrý praskot, když ta potvora sevřela čelisti... stalo se to všechno v okamžiku...

Pořád jsme neměli nabito. Ten vzadu nás dohnal. Zbývalo nám jediné. Rozletěli jsme se na všechny strany. Na chvíli jsme ho zmátli. Navíc byli dva... tváří v tvář... jeden s kořistí... Ale nebojovali. Škoda. Když jsem se nahoře ohlédl, viděl jsem jednoho z nich, jak mizí kdesi nalevo nad srázem. Druhý byl pořád dole, trhal, co zbylo z Vittse.

No, a nahoře nad skalami jsme se sešli už jen čtyři. Domysleli jsme si, že troll, který plaval tam nahoru, nejspíš pronásledoval Ana. Ale ať jsme hledali, jak jsme hledali, Ana ani trolla jsme už nenašli. I tou roklí jsme tehdy proletěli. Později jsme přivolali posily, prohledávali okolí

celé dny. Doufali jsme, že se An schoval – třeba v jeskyních. Že je možná zraněný a nemůže se vrátit sám. Marně.

„Až teď. Moc z něho nezbylo, co jsme mohli odnést na pohřebiště pod Jeskyni světél... Pravda, pořád to bylo víc, než co zůstalo z Vittse,“ dodal pochmurně.

Seděli dál mlčky a dívali se k zářícímu vchodu Jeskyně světél. Daerr se otočil k Linnovi a v jeho očích spatřil mihotavý odraz zelenobílého světla.

„Shromáždění včera večer rozhodlo,“ poznamenal Niamo po chvíli, „že začnete chodit na hlídky. Učit se.“

Pohlédl na Daerra.

„Ty také,“ dodal suše.

„Já také?“ vydechl překvapeně Daerr. „Přestože jsem včera...?“

„Právě proto, že jsi včera...!“ doplnil ho Niamo ironicky. „Nejvyšší čas. Ostatně, nemysli si, že jsi jediný mladý, hloupý a zvědavý elf, co kdy strkal nos, kam nemá. Nebylo jich zase moc, ale pár jich pamatuji. Vid', Linnu?“

Linnu zvedl obočí a krátce se zasmál.

„Ano. Řekl bych, že jich pár bylo.“

Vzal Anův prak Daerrůvi z rukou, potěžkal ho, trochu se usmál a zavěsil ho k pasu.

„Brzy se uvidíme,“ řekl pak, rozloučil se a rozletěl se dolů.

„Půjdu také,“ zvedl se Niamo.

Daerr zůstal sám na okraji kopule, díval se za vzdalujícím se starcem. Poté se znovu zahleděl za útesy obklopující Hlubokou kotlinu.

Už brzy, řekl si. Byl nadšený, ale ne tak, jak by byl ještě před pár dny. Kotlina mu už byla těsná, znal tu každý kámen. Pořád se ještě těšil, až pozná svět tam venku – ale do jeho radosti se teď vmísil i strach.

Věděl už z vlastní zkušenosti, co ho za hranicí čeká. Chtě nechtě musel myslet na Ana a Vittse.

* * *

Stáli před Jeskyní světel a čekali na Niamu. Oči se jen obtížně přizpůsobovaly nezvyklému světlu a křídla jakoby jim neznatelně vibrovala. Pociťovali slabé, nepatrné vlny jakési síly procházející jejich těly..

Ještě nikdy nebyli uvnitř. Dnes poprvé je čekala cesta do nitra tajemné jeskyně, kterou znali jen z popisů starších. Ale ty je nemohly připravit na zážitek, který je čekal.

Niamo konečně dorazil a provedl je kolem stráží do středu sálajícího zelenobílého světla, které vyzařovalo ze vchodu. Daerr šel ve skupině vedle Skaana a rozhlížel se po hladkých stěnách svažující se chodby. Byly lesklé, tmavé, hustě protkané zelenými žilkami kamene. Na některých místech odrážely bílé světlo, jinde se zdály, že ho pohlcují a zpětně vyzařují. Mléčně bílé světlo vycházející z jeskyně před nimi se pak prolínalo se zelenavým odrazem stěn a měnilo se v pulzující světelné vlny, přecházející ze studené bílé po téměř zelenou barvu a naopak. Daerr by dokázal pozorovat fascinující hru paprsků snad celou věčnost, ale Niamo ani nezpomalil.

Ušli kus cesty a bílé světlo stále sílilo a získávalo vládu nad zelenavými odlesky kamene. Daerr zpozoroval obrys slitinové mříže, nejasně prosvítající vpředu. Došli až k ní, Niamo otevřel a všichni vstoupili pod klenutý vchod rozlehlé jeskyně. Ohromení jim vyrazilo dech.

Jeskyně byla obrovská, klenbu podepíralo několik mohutných sloupů a dlouhých zdí, které ji rozdělovaly na menší části. Na několika místech zahlédli vstupy do dalších chodeb. Stěny, strop, sloupy i dno jeskyně byly z téhož tmavého, vyleštěného kamene jako v chodbě, která je sem dovedla. Jen zelených žilek zde bylo méně a jejich barva místy přecházela až do fialova. Ve stěnách i pilířích jeskyně byly vytesány mělké prohlubně, kde, jako na policích, v každé prohlubni jeden, ležely

stovky oblých, zářících kamenů. Většina z nich byla veliká asi jako pěst.

Elfové je nazývali měsíčními kameny. Neměly s Měsícem nic společného, ale stejně jako povrch Měsíce i každý z kamenů byl pokrytý mapou šedavě matných a jasnějších míst a vyzařoval zvláštní, studené, bílé světlo, tolik podobné měsíčnímu svitu.

Co paměť sahala, byla existence elfů pevně spjata s měsíčními kameny. Umožňovaly jim dosáhnout toho hlavního – relativně bezpečného života. Byly, kromě rychlosti, jedinou možností jejich sebeobrany. A díky životu v bezpečí a jistotě se mohla jejich kultura rozvinout až do dnešní podoby – organizované společnosti, žijící v bezpečném, pohodlném městě, produkující vše, co potřebovali k životu, ba i víc – umožňující rozvinout jejich kreativitu, fantazii a smysl pro krásu.

Kameny měly jedinečnou schopnost, byly nabity zvláštní formou lehce pulzující energie, která se dokázala v součinnosti s energií elfů v poměrně krátké době zvýšit na nebezpečnou hranici, a pak uvolnit jako ničující výboj bolestně ochromující vše živé kolem. Stačilo jen soustředit vůli, aby kámen „ožil“. Bylo celkem jednoduché se to naučit.

Měsíční kameny se ovšem nedaly použít k obraně ve stavu, v jakém se tu nacházely. Zasáhly by nejen útočníka, ale i elfa, který by je použil. Vyráběli proto praky; pronikali šachtami hluboko pod Jeskyni světél, kde se nacházela ložiska zeleného kamene, který už jen jako tenké žíly vystupoval až sem nahoru, a z vytěženého kamene vytesávali pro měsíční kameny pouzdra – každé pouzdro na míru pro svůj měsíční kámen. Pouzdra pak vsazovali do slitinových rukojetí. Zelený kámen pouzdra dovolil soustředěné energii elfů proniknout až k měsíčnímu kameni, ale samotný výboj jím neprošel. Jen malý otvor v hlavici praku umožnil uniknout nahromaděné energii ven. Stačilo měsíční kámen nabít, namířit a odkrýt úzký otvor. Všechna síla měsíčního kamene se pak soustředila do jediného tenkého paprsku, který pronikl mnohem dál než rozptýlený výboj holého kamene a dokázal zasáhnout a zneškodnit jen určený cíl.

Existence měsíčních kamenů byla po generace nejprísněji střežené tajemství elfů. Jejich zdrojem nebyla Jeskyně světél, ta sloužila jen jako jejich bezpečný úkryt, a byla zároveň místem, kde mohli těžit tak vzácný zelený nerost sloužící k výrobě praků.

Ne, pro měsíční kameny se museli vydávat daleko, na nebezpečnou cestu za Velkou hranicí na Souš, kde ve Vlčích horách, hluboko v podzemí, leželo jim jediné známé naleziště. Tam, v horách, v zelených lesích, v modrých horských jezerech, v peřejích a zátočinách řek a v chladných jeskyních ležela jejich pravlast, kterou kdysi dávno většina jejich předků opustila. Jen někteří z elfů zůstávali žít nad Velkou hranicí, většina z nich právě ve Vlčích horách, aby tam opatrovali a střežili vzácný důl, Zelený důl, jak mu říkali, před nezvanými vetřelci – lidmi.

Lidé, vždy neklidní, vždy hladoví. Hladoví po jídle, hladoví po půdě, hladoví po majetku, hladoví po všem. Nikdy neměli dost. Hlad je hnal dál a dál, i do hlubin Země je hnal hlad po zlatě, stříbře, mědi...

Kdyby se jen dověděli o měsíčních kamenech, kdyby se jen jediný z nich dostal do jejich rukou, nic by je nezastavilo v honbě za nimi. Dříve nebo později by našli cestu do Zeleného dolu. Žádný neúspěch, ba ani smrt byť i stovek z nich by je nedokázaly odradit. Mnozí z nich by sami dokázali podřezat hrdla stovkám ze svého druhu, aby se zmocnili tak vzácného pokladu.

A v rukách lidí by se z kamenů stala nebezpečná zbraň. Byli dost inteligentní, aby pochopili, jaká síla je v kamenech skryta, dost vynalézaví, aby ji dokázali využít, ale ne dost moudří, aby zabránili jejímu zneužití.

Právě obavy z lidí, z jejich rozpínavosti a stále zvyšujících se schopností a možností, z jejich nevyzpytatelnosti a nestálosti donutily elfy, aby se přestěhovali ze své domoviny v lesích, jezerech a jeskyních až na dno oceánu, kde v malé kotlině ležel komplex jeskyní plný nevyčerpatelných zásob zeleného kamene, ze kterého vyráběli své zbraně. Žíly stejného kamene provázely měsíční kameny i v Zeleném dole ve Vlčích horách, ale zde v hlubinách, ať hledali, jak hledali,

nenášli nikdy ani jediný měsíční kámen. Zelená ložiska i černé skály byly hluché.

Zůstali tak odkázáni na jediný zdroj, na Zelený důl, a doufali, že se jim podaří utajit jeho existenci do té doby, než vytěží a dopraví do bezpečí Jeskyně světél poslední měsíční kámen.

* * *

Niamo je provedl napříč Jeskyní až do jedné z chodeb, která opět klesala, tentokrát už mnohem strměji, a několikrát zatačela, takže světlo pronikající sem z Jeskyně se rychle vytrácelo. Zelenavé a bílé odlesky jim nicméně posvítily víc než dostatečně na cestu. Zanedlouho začala být chodba opět osvětlená zelenavým světlem vycházejícím zezdola. Za další zákrutou chodba nečekaně končila a skupina se ocitla v rozlehlém sále s poměrně nízkým stropem. I zde byl strop podepřen mnoha pilíři a stěnami. Zelenavé a nafialovělé žíly, žilky a ložiska se tu vyskytovaly v hojném počtu a na mnoha místech převládaly nad tmavým kamenem.

V některých částech jeskyně ležely hromady čistého zeleného kamene a v prohlubních na stěnách a sloupech byly uloženy zásoby měsíčních kamenů. Jejich záře osvětlovala celý sál, odrážela se od zelených ploch, a podobně jako ve vstupní chodbě, pulzovala a měnila barvu od mléčně bílé po zelenou. V bílém osvětlení pod nimi pracovalo na padesát elfů.

„Počkejte tady,“ otočil se Niamo na své žáky a vykročil dál do nitra sálu.

Stáli a rozhlíželi se kolem. Nádhera podzemních prostor a fascinující, neustále se měnící hra barevných paprsků je ještě pořád ohromovala. Nikdo nepromluvil od chvíle, kdy prošli kolem stráží u vchodu.

Při pohledu na stovky či spíše tisíce měsíčních kamenů uskladněných zde v dílně a nahoře v Jeskyni světél plně pochopili, proč do těchto prostor mají přístup jen dospělí elfové. Jen ti, kteří dokázali dokonale ovládnout svoji mysl – a život s prakem neustále zavěšeným u pasu byl věru nejlepší škola – mohli vstoupit mezi takové množství kamenů. Každého z nich mrazilo v týle při představě, že by někdo ty hromady

zářících oblázků – holých, bez ochrany zelených pouzder, jen čekajících na impulz energie, který by je probudil k životu – nešťastnou náhodou, nezvládnutím sama sebe, nabil. Neustálá stráž u vchodu do Jeskyně měla své opodstatnění. Nemohli riskovat, že nějaký příliš zvědavý elfík dosud nevyycvičený v ovládání své mysli poruší přísný zákaz vstupu.

Po chvíli se Niamo vrátil v doprovodu dalšího elfa.

„To je Dattu, povede vás. Od zítřejšího dne budete po skupinách po deseti scházet sem do dílny a učit se vyrábět praky. Skupiny se budou postupně po jednom dni střídat a ti z vás, kteří nebudou pracovat zde, se připojí k hlídkám na hranici. Vyučování se přesune na večer.“

Ve skupině to zašumělo. Dattu je zkoumavě pozoroval. Měli nepříjemný pocit, že je jeho oči propalují skrz naskrz.

Znali ho všichni. Dattu byl jeden z nejvýraznějších osobností Hluboké kotliny a jedním z nejstarších elfů. Kdysi dávno, ani jejich rodiče nepamatovali kdy, ztratil v potyčce se smrtonošem dolní křídlo a velký kus pravého horního. I na pravou nohu napadal. Tvář mu rozrývaly dvě hluboké, takřka rovnoběžné jizvy. Zapadlé, na jeho věk pozoruhodně jasné oči hleděly na svět kolem ostře, až sžíravě, a jeho jazyk byl, bylo-li to vůbec možné, ještě ostřejší a sžíravější.

Ale nikdo se mu proto nevyhýbal. Nikomu nevadily jeho uštěpačné či dokonce jízlivé způsoby. Dattu dokázal stejným tónem vyslovit kritiku i pochvalu a jeho bystrý, téměř vždy nezaujatý úsudek byl všeobecně ceněn, možná ještě víc, než jeho proslavená zručnost při výrobě praků.

Už dlouhá léta pracoval v Jeskyni světél jako mistr. Učil mladé žáky základům výroby zbraní a ty z nich, kteří projevili dostatek nadání i chuti, vedl dál. Měl obdivuhodný cit pro materiál, se kterým pracoval, poznal podle odrazu světla i nepatrnou prasklinku v každém kusu zeleného kamene, který se mu dostal do rukou. A u každého kusu dokázal odhadnout, jakým způsobem z něho vytesat požadovaný tvar pouzdra a přiřadit mu nejvhodnější měsíční kámen.

Předával svým charakteristicky neomaleným způsobem tyto znalosti svým učňům, jak nejlépe dovedl. V několika desítkách z nich objevil skrytý talent pro tuto práci a vychoval z nich geniální řemeslníky. Někteří z nich pracovali s ním zde v dílně, ostatní v Zeleném dole.

Daerr slýchal o Dattuových podivuhodných schopnostech i o jeho pověstné nevrlosti, proto teď hleděl na starce se smíšenými pocity. Třebaže věděl, že právě Dattu je bude učit, nemohl se zbavit pocitu nejistoty. Prohlížel si Dattuova zmrzačená křídla a obličej a napadlo ho, jaké to je, ocitnout se smrtonoši tváří tvář. Prý jsou strašnější než troll, tvrdil Niamo. Ještě rychlejší, zákeřnější a děsivější.

„No, dneska se tu porozhlédnete. Na nic nesahejte,“ vytrhl ho starcův hlas z přemýšlení. Dattu vykročil zpátky do dílny a dobelhal se k první zelené hromadě. Elfové ho následovali.

„Kdysi se tu těžil kámen,“ poznamenal stařec otočen zády k nim, „celá dílna je vlastně bývalý důl. Ale tenhle kámen pochází odjinud, z dolu na druhé straně jeskyně. I tam se později dostanete.“

„A konečně poznáte, co je to práce,“ dodal suše.

Došli až pod jeden ze sloupů, který podepíral nízký strop. Ve studeném bílém světle měsíčních kamenů zde pracovalo pět elfů. Opatrně a jemně otesávali zelené kameny upevněné na kamenných stolech.

„Tady se vytesává základní tvar praku,“ řekl Dattu, „u každého kamene je nutné najít jeho jádro, celistvé a nepoškozené. Až z něho je možné vytvořit prak. Jakákoli prasklina by ho znehodnotila.“

Vzal do rukou jeden z neopracovaných kamenů a natočil ho směrem ke světlu tak, aby i mladí elfové mohli sledovat odlesky hladkých ploch.

„Podívejte,“ ukázal prstem, „tady se odraz lomí. I ten největší zabedněnec by poznal, že se tudy táhne hluboký zlom. A tady, jen o kus dál, se odraz na první pohled zdá být rovnoměrný. Ale není! Tady, vidíte? Jen nepatrná změna v odlesku, jen nepatrná prasklina. Ale stačí.

Celá tato část se bude muset odsekat. A tady, na druhé straně. Kámen tu není čistý. Zelená barva je matná, dokonce přechází slabě do fialova. To všechno musí pryč. To, co zbude po opracování, se posoudí dál. Pokud to bude bezchybné, můžeme z toho vytvořit dokonalý prak. Pokud budou vady i uvnitř kamene, vyhodí se celý a začne se s jiným zase od začátku.“

Položil kámen zpátky k ostatním a otočil se ke skupině.

„A s tím zítra začnete. Budete se učit opracovávat surové kameny a vyrábět polotovary na výrobu zbraní. Uvidíme, co ve vás je.“

Mávl rukou směrem do nitra sálu a vykročil před nimi. Došli k dalším stolům, kde jádra kamene dostávala konečný tvar. Do hlavice každého praku byla pak pečlivě na míru vytesána dutina, do které se vložil měsíční kámen, a otvor se zakryl dokonale padnoucím víčkem, pevně spojeným s hlavicí pomocí systému drážek, jemně vytesaných ve spoji. Ve víčku byl ponechán jen malý otvor, později zakrytý plátkem kamene, napojeným na spoušť umístěnou na slitinové rukojeti praku pomocí pevných, spletených vláken z šedých řas.

Na policích ve spodní části dílny byly uloženy stovky hotových praků. Dattu došel až k nim a vzal do rukou jeden z nich.

„Tady je výsledek,“ poznamenal se stopou hrdosti a uspokojení v hlase. „Proháněli vás na cvičišti, doufám, dost dlouho, abyste s tím uměli aspoň trochu zacházet.“

„Všimněte si jedné věci – spoj mezi víčkem a hlavicí je natolik pevný, že by vás měl všechny přežít, pokud si ovšem nebudete plést prak s palicí a neomlátíte s tím polovinu útesů v okolí. Ale i kdyby se vám ho povedlo zdemolovat tak, že víčko při výstřelu odpadne, je umístěné vpředu na hlavicí, takže by vám výboj neměl vletět do obličeje. Přesto, pamatuji i pár umělců, kterým se povedlo postřelit sama sebe. Při případné mele v Zemi nikoho to může vést k pozoruhodným a, řekl bych, nepřijemným důsledkům,“ ušklíbl se.

„A teď se už můžete vrátit nahoru. Zítra ráno tu očekávám první skupinu nadšených, schopných elfů, kteří nám všem svou šikovností

nepochybně vyrazí dech,“ dodal nakonec. Bez pozdravu se otočil a odkulhal ke svému stolu, aby pokračoval v přerušené práci.

Mladí elfové okamžik nerozhodně stáli pod policemi plnými praků, rozpačitě si vyměnili pohledy a pak se vydali dílnou směrem k východu. Snažili se přitom nevnímat pobavení ve tvářích elfů vzhlížejících k nim od svých stolů. Niamo je provedl chodbou do Jeskyně světél. V Jeskyni ukázal na další dvě chodby, poznamenal, že vedou dál do dolů a vstoupil do chodby vedoucí k východu. Šli za ním a obdivovali zelenavou hru záblesků na stěnách.

„Večer se sejdem v Síni,“ řekl jim Niamo, když všichni prošli kolem stráží u vchodu, „rozdělím si vás do skupin.“

Rozloučil se, kývl na strážce a odletěl pryč.

* * *

Daerr přiletěl pod Kulatou věž mezi prvními. Jen Skaan, Bynne a tři další postávali u brány.

„No ne, dneska nějak časně,“ zasmála se Bynne, „nemohl jsi dospat?“

„Však vy taky ne,“ opáčil Daerr. „Byl tu už někdo?“

„Ještě ne, jsme tu moc brzy.“

„Jsem zvědavý, s kým poletíme,“ řekl Skaan vzrušeně. „S kým bys rád, Daerre?“

Daerr neodpověděl, jen pokrčil rameny. Strašně rád by se přidal k Linnově hlídce, ovšem po tom, co provedl před pár dny, se ani neodvažoval doufat, že by si ho Linnu k sobě vzal.

Čas pomalu utíkal. Skoro všichni se už sešli a netrpělivě vyhlíželi hlídky.

„Podívejte,“ zvolala Bynne, „přicházejí!“

Mezi vysokými věžemi i nahoře nad nimi se objevilo několik modravých stínů letících směrem k nim. Rychle se k nim přidávaly další a další, ticho stále ještě spícího města narušilo bezpočet tlumených pozdravů, poznámek a žertování. Netrvalo dlouho a náměstí před věží zaplnily stovky elfů. Každý podivuhodně rychle našel svoji skupinu, hlídky se zformovaly a odlétaly na všechny strany.

Některé z hlídek ale čekaly. Jejich velitelé došli k bráně Kulaté věže a prohlíželi si hlouček mladých elfů.

„Dneska máme posily. Bude veselo. Co, Varte, koho si vezmeš? Letos je mezi nimi i jeden ostřílený bojovník!“ zasmál se jeden z nich a pohodil hlavou k Daerrovi.

„Bojovník?! Měl jsi ho vidět, Zakku, sotva ten den dolezl domů,“ odušil Vart.

Daerr stál, oči přibité k zemi, a cítil, jak rudne.

„Hlavu vzhůru, trollobijče,“ rozesmál se Vart a škádlivě zamrkal. „Tak pojď, takový poklad si nemůžu nechat ujít.“

Daerr rozpačitě vystoupil a přidal se k Vartovi.

„A kdo chce ke mně?“ zeptal se Zakku. „Nějaký dobrovolník?“

„Já bych šla,“ zvedla Bynne směle ruku.

„Dobře, jedny šikovné oči navíc,“ usmál se Zakku a odletěl spolu s Bynne ke své hlídce.

Velitelé si rychle rozebrali žáky jednoho po druhém a po chvíli bylo náměstí prázdné.

* * *

Vartova hlídka proletěla kolem plantáže hnědých řas a rychle se blížila k hranici. Daerr letěl ve středu a prohlížel si svoje spoléčníky. Jediný, koho dobře znal, byl Vart v čele hlídky. Vzpomněl si, že elfa letícího po jeho levé straně občas potkával ve věži, ve které on i Vart bydleli.

Tan se jmenuje, vybavilo se mu, Vart ho oslovoval Tane.

Ostatní dva elfy a dvě elfky znal jen zběžně od vidění, ale než doletěli k hranici, seznámil se už se všemi. Jedna elfka letěla nad ním a druhá vzadu za hlídkou. V každé hlídce vždy bývala aspoň jedna. Byly sice o něco pomalejší a slabší než elfové, ale jejich ostrý zrak dokázal lépe proniknout šerem hlubin. I vibrace vody leckdy vnímaly zřetelněji. Byly to neocenitelné schopnosti, kterým hlídky mnohdy vděčily za bezpečný návrat domů.

Doletěli za hranici a zastavili na stanovišti hlídky, kterou měli střídat.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se potichu Vart. Dlouhé roky strážní služby ho naučily tlumit svůj jinak zvučný hlas do sotva slyšitelného šepotu.

„Je tu klid. Jen dva žraloci. Je slyšet vorvaně, hodně zdaleka. Dneska v sedmi?“

„Máme výpomoc,“ usmál se Vart, „to je Daerr.“

„Já vím. Škoda, trolly jsme tu nezahlédli,“ mrkl na Daerra velitel.

Daerr si povzdechl.

„Drž se,“ poplácal ho velitel po rameni a vydal se se svou hlídkou na cestu domů.

„Tenhle úsek je pro dnešek náš,“ naklonil se Vart k Daerrovi. „Od toho útesu se dvěma vrcholy po tu malou rokli. Držíme se na dohled od hranice a na dohled od sousedních hlídek. Na každých pět hlídek připadá jedna záložní pro případ, že by se tu objevilo něco většího, co by potřebovalo vyprovodit trochu dál... Ale to ti asi vykládám zbytečně, ne? Strategii vás učí Niamo.“

Daerr přikývl.

„Co jsi tak zamklý? Žere tě, že si z tebe všichni utahují?“ zeptal se Vart. „No to víš, jsi teď v Kotlině pojem! Přece jen se každý den nestává, aby se takové ucho vydalo za hranici, rozdalo si to s trollem

a přežilo. Něco z tebe nejspíš bude... pokud ovšem nebudeš v těch vylomeninách pokračovat.“

„Měl jsem štěstí,“ řekl tiše Daerr.

„To nepochybně měl. Příště na to nespolehej. To je nejlepší recept na dlouhý život.“

„Linnu mi vyprávěl o Anovi a Vitsovi.“

„Ano,“ pokýval Vart hlavou. „Vím... Pomáhal jsem Ana hledat.“

„Niamo a Linnu tehdy naznačili, no... cosi, že nejsem jediný, kdo se utekl podívat za hranici.“

Vart se neslyšně rozesmál.

„Linnu a An bývali moji spolužáci. Vždycky nejlepší kamarádi.“

„Oni?! Linnu a An?!“

„Jasně,“ kuckal se Vart, „jenže oni tehdy nepotkali trolla, ale zamotali se hned za hranicí do potyčky s leviatanem. Zdá se, že si osud rezervuje ty nejlepší pamlsky právě pro taková čísla jako jsi ty nebo An s Linnem. Fakt je, že hlídky byly tehdy docela rády, že mají dva praký navíc. Prý to bylo dost divoké.“

„Neříkej, že Linna a Ana nakonec pochválili?“

„To zrovna ne, přeci jen...“ načal Vart větu, ale nedokončil. Zmlkl a zaposlouchal se do tichých zvuků linoucích se ze skal. Daerr vycítil napětí, které zavládlo mezi členy hlídky. Když elfové vytáhli praký a začali je nabíjet, popadl svůj, ale pořád nic neviděl.

„Co je?“ zašeptal.

„Ještě nevím. Necítil jsi to? Něco tam je,“ odpověděl stejně tiše Vart.

„Tam,“ ukázala Leet, jedna z elfek, „něco se tam hýbe. Cosi jako... jako obří úhoř.“

Ticho protrhlo lehké zahvzdání.

„Vedlejší hlídka už to taky vidí,“ naklonil se Vart k Daerrovi.

„Ještě jeden, Varte, jsou tam dva úhoři,“ ozvala se druhá elfka.

„Dva? Nemýlíš se, Akko?“ zeptal se udiveně Vart.

„Dva! Tam, vedle té oblé skály, podívej,“ ukazovala. „Ne, to je...“

Její slova přerušilo dvojí, teď už hlasité písknutí.

„To je krakatice!“ dokončila Akka. „A pořádný kus. Ta oblá skála se hýbe.“

„Kde?“ zeptal se Daerr.

„Koukáš moc blízko,“ odpověděl Vart.

Vtom ji Daerr uviděl také. Daleko za skalami spatřil neuvěřitelně velké zvíře, jak se zvedá ze dna a pomalu vyplouvá nad útes, vedle kterého se schovávalo. Bylo nejméně třikrát delší než troll, se kterým se střetl před několika dny. Po hřbetě a chapadlech, až dosud matně šedavých jako skály kolem, prolétly vlny bělavého světla střídající se s ostrou červení, a pak zářivé barvy vybledly stejně rychle, jako prve vzplanuly. Krakatice, opět šedá, mířila směrem k nim. Daerr s úžasem sledoval ladné a nenucené pohyby tak obrovského a mocného tvora a srdce mu sevřela úzkost.

Nic jsem neviděl, pomyslel si, ani záchvěv vody jsem necítil. Ani bych si jí nevšiml, nebýt Varta a ostatních.

„Tak legrace začíná,“ šťouchl do něj Vart loktem. „Sousední hlídky to tu zatím pohlídají a my se jdeme pobavit. První lekci si, zdá se, užiješ. Drž se ale dál.“

Seřadili se, Daerr uprostřed mezi nimi, a pomalu vyrazili ke krakatici. Vart nepospíchal.

Čeká na záložní hlídku, došlo Daerrovi okamžitě a vzápětí ji uviděl, jak se rychle blíží od hranice. Obě hlídky se pak společně rozletěly vstříc krakatici.

Obrovský hlavonožec se mezitím dostal vysoko nad útes a pomalu plaval směrem k nim. Zdálo se, že si prohlíží modravé tvory před sebou a odhaduje je. Jeho oči, větší než hlavy elfů, prozrazovaly nečekanou dávku inteligence a úsporné, elegantní pohyby sílu. Byl to nebezpečný protivník.

„Hlídej si chapadla, nepodceňuj jejich délku,“ houkl Vart přes rameno na Daerra. „Všechna chapadla!“

Doletěli blíž, nabitě praky měli připraveny a čekali na Vartovo znamení. Ale dříve, než se ho dočkali, vyřítla se náhle krakatrice dech beroucí rychlostí proti nim. Mohutný proud vody, který vyrazila, ji jako tryska hnal do střemhlavého útoku.

Z každé skupiny elfů vylétly dva oslnivé výboje. Tři zasáhly cíl, čtvrtý prolétl neškodně mezi vlajícími chapadly. Krakatrice stáhla chapadla v bolestné křeči, ale setrvačnost ji hnala dál, mezi elfy. Hlídky rychle ustoupily na obě strany. Veliký hlavonožec mezi nimi padal pomalu ke dnu. Chapadla, v této chvíli neškodně vířící jako ramena lilijce, občas odkrývala velký černý zobák.

„Honem stranou,“ zavolal Vart na Daerra.

S trhnutím se krakatrice vzpamatovala, vypustila oblak černého inkoustu a zmizela za ním. Couvali dál od zrakem neproniknutelného, stále se šířícího oblaku barviva.

„Schovává se někde pod tím svinstvem. A číhá,“ utrousil Vart. „Mimochodem, nesnaž se to vdechnout. Vykašlával bys to aspoň dva dny.“

V šeru inkoustové skvrny se něco pohnulo.

„Pozor!“ zvolala Akka.

Z oblaku teď už řídnoucího inkoustu vyrazila krakatrice. Čtyři výstřely ji opět zasáhly, ale to už stačila dorazit skoro k nim.

Rozlétli se na všechny strany. Daerr se snažil držet při Vartovi, když vtom zahlédl dlouhé rameno svištící přímo na jeho hlavu. Uhnul

a chapadlo proletělo tak těsně kolem něj, že na okamžik ztratil rovnováhu. Zaváhal, rozhlédl se kolem a spatřil o kus dál Varta. Vracel se a něco křičel. Rozlétl se k němu... ne, chtěl se rozletět k němu, když ho jakási silná ruka popadla za nohu, strhla na opačnou stranu a do lýtky se mu zarylo na tučet ostrých jehel. Otočil se a uviděl konec tlustého chapadla omotaného kolem jeho nohy. Ostatní chapadla stále ještě nekoordinovaně vířila kolem, oči krakatice hleděly kamsi mimo a jejich zorničky se stahovaly a roztahovaly.

Je to jen reflex, pomyslel si, musím se vyprostit, než se probere ze šoku.

Sehnul se a snažil se odmotat chapadlo z nohy. Ale svíralo ji tak pevně, až měl pocit, že mu krakatice lýtko co nevidět rozdrtí. Neustával v horečnaté snaze se osvobodit a přitom mu pohled padl zvířeti do očí. Sledovaly teď každý jeho pohyb. Křečovitě pohyby chapadel ustávaly.

Žaludek se mu zhoupł. Další chapadlo vylétlo směrem k němu, ovinulo se mu kolem pasu a krakatice si ho začala přitahovat k hlavě, do rozevřeného černého zobáku. Zuřivě se vzepřel proti sevření, ale bylo pozdě. Così ho udeřilo do hrudi a do hlavy a před očima se mu roztančily stovky jisker. Tělo, ruce, nohy mu drtila obrovská síla. Zkroutil se v nesnesitelné bolesti a pak se propadl do tmy.

* * *

Do pootevřených očí mu dopadl modrý svit. Pomalu začal rozlišovat hlasy od šumů, které se rozléhaly okolo něj, nebo snad jen v jeho hlavě. Dusil se. Svaly se mu neovladatelně stahovaly v křečích a nezměrná bolest jakoby se ho snažila stáhnout zpět do bezvědomí. Vlastně si přál znova uniknout bolesti do temnoty nevědomí, ale instinkt mu to nedovolil. Těžce zápasil o každé nadechnutí a každé nadechnutí bylo o něco hlubší. Stahy ve svalech pomalu ustávaly.

„... to lepší?“

„...bírá se. Pomalu...“ zaslechl útržky hovoru.

Ted' už se mu dýchalo lépe. Oči měl pevně zavřené a snažil se zvládnout zvedající se žaludek.

„Bude v pořádku. Odnese me ho k hranici,“ uslyšel nyní už zřetelně Vartův hlas. Nechápal, co se mu stalo a proč je mu tak mizerně. S námahou otevřel oči. Kolem uviděl jen podivně kalnou vodu a mihotající se stíny. Po chvíli už dokázal zaostřit a rozpoznat tvář elfky, která se nad ním skláněla, a záda několika elfů sledujících okolní útesy.

„Jak ti je?“ zeptala se elfka.

Akka, pomyslel si. Jmenuje se Akka. Co tu dělá?

Náhle si vzpomněl. Na krakatici, oblak inkoustu, druhý útok, sevření chapadel a jeho zoufalý a marný pokus o únik.

Nezabila mě tedy, řekl si překvapeně. Jak to, že jsem volný?

Celým tělem mu stále ještě projížděly křeče, ale ruce už ho zase začínaly poslouchat. Sebral všechny síly a snažil se posadit. Akka mu pomohla.

„Kde je?“ zachraptěl slabě.

„Kratice? Daleko. Druhá hlídka se o ni postarala,“ odpověděla Akka.

Vart se ohlédl přes rameno a prohlédl si Daerra, jak sedí Akce v náručí a celý se třese.

„Musíme zpět k hranici,“ řekl ustaraně. „Tohle není nejlepší místo na piknik.“

„Co je se mnou?“ zeptal se Daerr. „A jak to, že mě nezabila?“

„Poslali jsme jí dvě rány prakem. A protože tě držela v tak láskyplném objetí,“ ušklíbl se Vart, „chytil jsi to taky. Ale teď už musíme jít. Na vyprávění bude ještě dost času.“

* * *

Seděl na kameni na jejich stanovišti a opět hleděl Vartovi na záda. V hlavě jakoby mu bušilo tisíc kladiv, ruce brněly a pohmožděné lýtko pálilo. Ale chodit a létat už mohl. Elfové kolem náhle zpozorněli.

„Podívejte,“ ukázala Akka, „záložní hlídka se vrací.“

Sledoval ji, jak se přibližuje k hranici a mizí kdesi napravo od nich.

„Varte,“ zašeptal po chvíli, „kde jsem udělal chybu? Letěl jsem za tebou co nejrychleji.“

„Ne,“ odpověděl Vart, „zaváhal jsi! Musíš být rychlejší. Tak blízko krakatice nemáš šanci. Tolik chapadel...! Je pravda, že tahle byla obzvlášť útočná. Bývají opatrnější, hlavně když už s námi mají zkušenosti. Dost si pamatují. Tahle si už bude taky pamatovat. Po těch ranách, které ji přinutily tě pustit, to vzdala. Záložní hlídka ji hnala pryč docela snadno.“

„Dvě rány stačily, aby mě pustila?“

„Na chvíli. Vytáhli jsme tě prakticky zpod ní, těsně před tím, než se zase začala probírat. Víc než dvě jsme se stejně neodvážili použít. Zachraňovali bychom nejspíš jen mrtvolu... I tak jsi měl namále, řekl bych. Zázitek, ne?“

„Úžasný,“ zvedl Daerr oči v sloup.

„Není od věci si to vyzkoušet na vlastní kůži. Aspoň víš, jak se cítí ta zvířata a nebudeš prak používat zbytečně.“

„Je neuvěřitelné, jak rychle se z toho dokážou vzpamatovat,“ zavrtěl Daerr hlavou. „Kratatice nebo ten troll. Mně je ještě teď bídne.“

„Ano, jsou odolnější. A taky větší. Zítra už ti bude...“

Tiché zahvízdání Varta znovu přerušilo.

„Vedlejší hlídka,“ poznamenal, „něco mají.“

Mezi útesy v dálce prolétlo dlouhé, stříbřité pruhované tělo.

„Žralok,“ řekl Tan. „Poslední dobou se přímo rojí.“

Žralok tiše klouzal nad skalami a občas se vracel v kruzích zpět, když od sousední hlídky vylétl osamělý zářící blesk a projel mu kus pod břichem. Vyplašené zvíře sebou prudce trhlo, obrátilo se a rychle zmizelo z dohledu.

„Má rozum,“ řekl Vart s uspokojením. „Tihle tak odolní nejsou. Dva zásahy prakem by nejspíš ani nepřežil.“

Čas ubíhal. Sledovali dál útesy a pátrali po každém tvor, který by mohl elfy v Hluboké kotlině ohrozit. Až Daerr zahlédl v proláklíně mezi útesy slabý záblesk světla. Zadíval se do šera mezi balvany a vyčkával, dokud odtud nevyplula velká ryba a neusadila se pod vedlejším útesem. Byla obrovská, delší než dospělý elf. Její zavalité tělo pokryté bradavičnatými výrůstky dokonale splývalo s okolím a dokonce i nyní, kdy přesně věděl, kde leží, jen s obtížemi rozlišoval jeho obrysy. Stejně jako krakatice, dokázala i tato ryba tlumenou zář svého těla dokonale přizpůsobit svitu okolních skal. Z hlavy jí trčel dlouhý, tenký výrůstek, na konci opatřený světélkujícím červovitým výběžkem třepotajícím se těsně nad širokou, pootevřenou tlamou a vypoulenýma očima.

„To je mi návštěva,“ ucedil Vart. „Tak na to bude stačit kámen.“

Krátce zahvízdal, aby upozornil okolní hlídky, a otočil se k Daerrovi.

„Nejdeme daleko. Přidáš se?“ zeptal se ho.

Daerr přikývl, zařadil do středu formace a hlídka se rozlétla k útesu. Ryba se spoléhala na své maskování a nepohnutě na ně civěla. Vart se sehnul, zvedl úlomek kamene, odměřil vzdálenost a hodil. Kámen přistál těsně vedle prsní ploutve a ryba vyrazila pryč v řídkém oblaku zvířeného písku. Vart sebral další dva kameny. Všichni vylétli nahoru a sledovali ji. Za útesem se zastavila a opět vmáčkla mezi skaliska. Další kámen dopadl vedle bradavicemi pokryté hlavy a vyhnal ji z úkrytu. Ještě dvakrát ji donutili opustit svoji skrýš, než rybě došla trpělivost. Vyplula nad skaliska a rychle se vzdalovala. Dívali se za ní, aby měli jistotu, že se opět neusadí někde poblíž, a pak se vrátili k hranici.

Toho dne se už od ní nehnuli. Všude byl klid. Jen k večeru k hranici dorazila výprava snad osmdesáti elfů vracejících se z polí šedých řas. Poutníci se tu nezdrželi a pokračovali dál, do Kamenného města, a těšili se, že už budou moci co nevidět složit těžký náklad a odpočinout si.

Šedé či spíše šedozelené chaluhy v Hluboké kotlině nerostly. Potřebovaly k životu i světlo, na rozdíl od hnědých řas, kterým se tu dařilo v teplých pramenech tryskajících ze dna. A tak se pro ně elfové čas od času vydávali na dlouhou cestu do míst, kde šedé řasy narůstaly ve velkých polích, přežívali tam v jeskyních na vrcholcích hor pod Velkou hranicí, sbírali dlouhé, pružné stélky a třepili je na vlákna. Ta pak čistili, splétali do provazců a nakonec celé balíky vláken dopravovali do Kotliny. Zde z nich zhotovovali košíky, spouště k prakům, a pokud se vlákna utkala spolu s vláknitými výměšky bílých jazyků – malých zlatavých mlžů, i pevné a teplé oděvy dokonale odpuzující vodu.

Ani bílé jazyky nedokázaly žít v Hluboké kotlině a bylo zapotřebí mnoha cest k útesům pod šelfovými moři, aby si elfové zaopatřili dostatečnou zásobu jejich slizovitých vláken. Nebyly to jediné cesty, které museli elfové podstupovat Zemí nikoho. Kromě výprav do Zeleného dolu za měsíčními kameny se ještě pravidelně vydávali na cestu stejně dalekou a nebezpečnou, k elfům do jeskyní pod Hřmícím ostrovem, aby si odtud donesli zásoby slitinových dlát a palic, tesáků i jejich pochev, mříží do oken i vchodů nově stavěných věží, samotných slitinových rukojetí praků a desítek dalších drobných, ale nezbytných výrobků. Zpracování kovů byla jedna z mnoha činností, kterou jim život v Hluboké kotlině přirozeně neumožňoval. A elfové z Kotliny nezůstávali kovářům z Hřmícího ostrova nic dlužni. Starali se o jejich malou komunitu a zásobovali je vším, co jim jejich horké jeskyně neposkytovaly.

Výprava elfů odlétla do Kotliny a na hranici se znova rozhostil klid.

„Brzo nás vystřídají,“ řekl Vart Daerovi. „Zítra jdeš taky na hlídku?“

„Ne, do Jeskyně,“ odpověděl.

„Á, k Dattuovi,“ usmál se Vart. „Tak si to užij.“

„Býval vždycky takový... zvláštní?“

„Zvláštní? Myslíš mrzutý? Nebo jízlivý? Nebo podivínský?“

Daerr přikývl.

„Nevím. Je takový, co si já pamatuji. Ale zjistíš, že je víc než to. Tohle všechno je jen skořápka... Ostatně, kdo z nás je dokonalý?!“ povytáhl Vart obočí.

„Vedlejší hlídku střídají,“ ozval se Tan. „Mimochodem, neřekl bys, jaký je Dattu dobrodruh. Dlouhá léta žil nad Velkou hranicí, když byl mladý. Ještě dřív, než ho dotrhal smrtonoš. Takový kus Souše jako on proletěl jen málokdo... Snad jen Niamo.“

„Oba se hodně stýkali s lidmi, kdysi dávno. Nikdo z Hluboké kotliny neví o lidech víc než ti dva,“ dodala Akka.

„Niamo nám o nich hodně vyprávěl,“ řekl Daerr, „a taky nás samozřejmě učil jejich řeč. Jenže pravda je, že jsem z toho všeho jenom zmatený. Kamarádi taky. Špatně se to chápe.“

„Lidé se většinou nedají chápat,“ poznamenal Vart. „Většinou. Musíš to přijmout jako fakt.“

„Počkej na vhodnou chvíli. Až bude mít Dattu dobrou náladu, zeptej se ho na ně,“ poradila Daerroví Akka. „Dobře se poslouchá, když se dá do vyprávění.“

„O Souši vypráví pěkně. Ale o lidech od něj většinou dobré slovo neuslyšíš,“ namítla Leet.

„Letíme domů,“ kývl Vart hlavou směrem k hranici, „střídají nás.“

Daerr se otočil a zadíval se na blížící se hlídku. V jejím čele rozeznal známou postavu.

„To je Linnu,“ řekl. „Slouží teď?“

„Hm,“ přikývl Vart, „hlídají v noci.“

„Jak bylo?“ zeptal se Linnu se zrakem upřeným na Daerra, když se svou hlídkou doletěl až k nim. „Vypadáš nějak zbitě.“

„Zatancoval si s krakaticí,“ zkonstatoval Vart. „Museli jsme jim domluvit dvěma ranami z praku, aby se pustili. Ani nevím, kdo koho škrtil víc.“

Linnu se na Daerra zadíval pozorněji a pomalu nevěřičně zavrtěl hlavou.

„Dost toho stihneš, sleduju. Dvakrát za hranicí a pokaždé taková...“ nedokončil a znovu zakroutil hlavou. „A to jsem si myslel, že tě vezmu s sebou do Zeleného dolu, až tam příště poletím. Teď nevím, jestli se toho dožiješ.“

„Kdy to bude?“ zeptal se Daerr nadšeně.

„Ještě si počkáš,“ ujistil ho Linnu.

Vart si ještě s Linnem vyměnil pár tichých vět, ale Daerr už je poslouchal jen napůl ucha. Přemýšlel o Linnově slibu a hořel očekáváním. Uvidí zemi nad Hranicí! Hory, lesy, jezera, ledovce, bystriny, Zelený důl a Vlčí hory.

Zvedl hlavu a toužebně se zahleděl k modravé Hranici nad sebou. Tam nad ní bylo něco, co si dovedl jen stěží představit. Tam nad ní bylo – nic. Nic, ve kterém se prý dalo létat tak rychle, že si elfové po návratu do Země nikoho připadali beznadějně pomalí jak píseční červi. Nic, které se prý dokázalo rozbouřit víc než nejprudší proudy a víry v Zemi nikoho. Nic, které dokázalo roztrhat a rozbít neopatrného elfa na kusy. Nic, ve kterém dokázali nabít své praky neporovnatelně rychleji než pod vodou, takřka mžiknutím oka. Daerova touha poznat kus ze Země nikoho byla ničím v porovnání s touhou vylétnout tam nahoru, do jiného světa nad Velkou hranicí.

Velká hranice nebyla vlastně ani tak daleko. Doletět tam by netrvalo déle než přeletět Hlubokou kotlinu. Ale bylo by to to poslední, co by v životě udělal. Nebyla daleko, ale dostat se k ní živý, na to by potřeboval nejméně den. Více než den bez spánku, bez úkrytu, bez

možnosti složit křídla a odpočinout si. Elfové byli vězni hlubin, ve kterých žili. Nedokázali to, co dokázala každá velryba – slétnout bez omezení od Hranice až ke dnu Země nikoho a zase se bez potíží vrátit. Každého elfa by to zabilo. Cesta tam pro ně znamenala sledovat dno až do míst, kde se zvedalo k Velké hranici nebo až nad ní, a zvykat si na rozdílné hloubky postupně. Jinak to nešlo. A tak i Daerr, hledě s očekáváním vzhůru, věděl, že až překročí Hranici, bude to někde na dohled od Souše.

Zkusím se Dattua na Souš vyptat, jak mi radila Akka, umíňoval si. A na lidi. Může se to hodit.

* * *

Letěli zpět kolem pole hnědých řas. Dole pod nimi se mezi dlouhými, pohupujícími se lodyhami proplétali elfové a sbírali čerstvé výhonky nebo jikry ukryté v hnízdech pod listy. Při zemi, kam ale přes hustý porost nedohlédli, byly rozmístěny tisíce košíků naplněných škeblemi.

Když dorazili k prvním věžím Kamenného města, rozloučili se a každý zamířil ke svému domovu. Vart s Daerrem doletěli k věži, ve které bydleli, prošli spolu chodbou a letěli šachtou nahoru. Vart však neodbočil do svého patra, jak Daerr očekával, ale letěl s ním dál. Na Daerrův překvapený pohled jen stručně broukl: „Chci tě ještě jednou prohlédnout.“

„Počkej na mě uvnitř,“ řekl, když dorazili k Daerrovu pokoji a zatáhl za klepadlo sousedních dveří. Daerr vešel do svého pokoje a posadil se na lůžko. Cítil se až nechutně stejně jako před několika dny po útěku do Země nikoho. Třásl se únavou a vyčerpáním, jen tentokrát ho nepálilo dosud nezhojené křídlo, ale noha.

Linnu má pravdu, řekl si, pokaždé se vracet v tomhle stavu je na pováženou.

Netrvalo dlouho a Vart se vrátil.

„Tak sundej kamaše, bojovníku,“ zavelel suše.